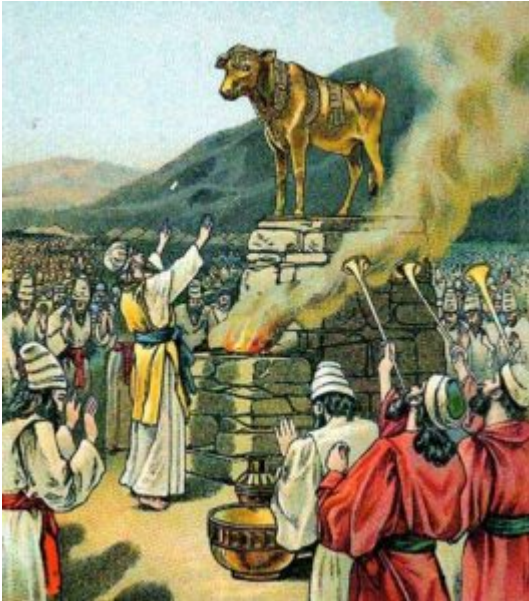


Pericopa Haazinu - Cântarea Haazinu שירת האזינו

5784



Pericopa noastră începe cu o cântare pe care Moise a primit porunca să-i învețe pe fiii lui Israel și „s-o pună în gura lor” (Deuteronom 31:19).

Cântarea este calea supremă de observație profundă a realizărilor minunate ale Domnului Dumnezeu. Toraua în întregime se numește „cântare”, după interpretarea Talmudului (tractatul Sanhedrin 21:b) a versetului „Așa că acum scrieți-vă această cântare” (Deuteronom 31:19). Aceasta în sens de perspectivă a lumii superioare asupra realității. Cântarea din pericopa noastră reflectă o perspectivă a lumii de la începutul lumii „Amintește-ți zilele de odinioară” (Deuteronom 32:7) și până la sfârșit (după interpretarea lui Nahmanides, Ramban).

Cântarea expune „roata vieții” permanentă a poporului evreu - o roată care se repetă de-a lungul istoriei iudaice și se reflectă în structura cântării: versetele care vin după cele de deschidere sunt alocate pentru alegerea poporului Israel (versetele 4-14), iar următoarele descriu stricarea lui (versetele 15-18). Următorul fragment se ocupă de pedeapsă (versetele 19-27), iar roata se termină cu versetele care descriu întoarcerea Domnului la Israel. La sfârșitul cântării sunt câteva versete de încheiere.

Din ordinea celor scrise reiese că istoria evreilor se rostogolește într-un format permanent și exact, iar de aceea este o apelare la mărturia cerurilor și a pământului, fiindcă existența lor este și ea precisă și veșnică.

Însă noi ne vom concentra în etapa pedepsei din cântare, care dovedește mai mult ca orice atitudinea specială a Domnului Dumnezeu față de poporul Israel, chiar și când acesta păcătuiește. Aceste rapoarte indică o serie de relații speciale între tată și fiu și dorința tatălui de a întări încrederea fiului în relațiile dintre ei pentru a servi ca o temelie viitoare la ruperea cercului de păcat încontinuu.

Riposta Domnului la păcatele Israelului este: „Domnul va vedea și va fi dezgustat de mânia [adusă de] fiii și fiicele Sale și va spune „Îmi voi ascunde fața de ei, voi vedea care va fi sfârșitul” (Deuteronom 32:19-20). Domnul dorește să vadă cum sunt fiii Lui chiar și când ei au păcătuit. El vrea să arate fiilor Săi că chiar când suferința lor este mare, deoarece El își ascunde fața de ei din pricina multelor stricăciuni, până li se pare că nu există Dumnezeu -El este sursa totulului „aduce pacea și provoacă nenorocirea” (Isaia 45:7).

La început, după păcătuire, pare că Domnul își pierde încrederea în poporul Israel, căci noi citim „căci sunt o generație capricioasă”, „copii care nu au în ei credință” (versetul 20). Lipsa de credință a poporului în Dumnezeu, îl îndreaptă „să piardă” și El încrederea în ei. Însă dacă poporul își va reînnoi credința în Domnul, vor putea crea un

alt sfârșit. Această idee apare în midrașul Sifri la Devarim 21.

Credința în Domnul Dumnezeu este baza la toate. Poporul evreu a făcut un legământ în deșert, la evenimentul de la Muntele Sinai: „El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o pustietate de urlete dezolante” (versetul 10), adică chiar și în pustietate s-au călăuzit evreii după credința lor, după cum ne explică Rași. Imediat după ce s-a terminat totul și au primit Toraua, „copii care nu au în ei credință” (versetul 20), adică evreii au început să păcătuiască cu vițelul de aur și „roata istoriei” și-a continuat rostogolirea.

Însă Domnul este tatăl nostru și chiar când își ascunde fața, El privește încotro ne orientăm. Domnul spune „Vom vedea care va fi sfârșitul” după ce scrie că spusese la început „Îmi voi ascunde fața de ei”.

În multe locuri în Tanach și în comentarii, Domnul este reprezentat ca un tată căruia îi este milă de copiii lui „Voi sunteți fii ai Domnului Dumnezeului vostru” (Deuteronom 14:1). În Talmud, tratatul Kidușin 36:a, Rabi Meir spune că chiar dacă copiii au păcătuit și i-au întors spatele părintelui din ceruri, ei nu încetează să fie fii. Nu doar atât – în viitor ei vor reuși să scape de situația lor și să fie din nou fii lor. Există o halacha clară care spune: „Fie că îndeplinim dorința Domnului, fie că nu – noi ne numim fii”.

Idea că Domnul tratează poporul evreu în mod special, fie că este asemănat cu soția Sa, fie că este asemănat cu fiii Săi, apare în mod evident în cartea Osea. După ce profetul a primit porunca la începutul cărții să se cunune cu o curvă, iar ea îi va naște copii din prostituție. Acest episod simbolizează o serie de relații groaznice între Dumnezeu – mirele și poporul Israel – soția lui, care i-a întors spatele mergând la alți iubiți. Domnul Dumnezeu merge după ea și-i vorbește sufletului ei încercând s-o readucă la EL și să refacă relațiile de încredere reciprocă între ei „ca în zilele tinereții ei, ca în ziua în care a ieșit din țara Egiptului” (Osea 2:15). După ce se reia relația și se reîntoarce încrederea, Domnul spune: „Mă voi logodi cu tine în fidelitate și-l vei cunoaște pe Domnul Dumnezeu” (Osea 2:20). Acesta este momentul în care se spune despre fiii ei care mai înainte erau văzuți ca străini „fii mei [ai] Dumnezeului viu” (Osea 2:1).

Cântarea Haazinu relatează sistemul de relații între Domnul Dumnezeu și poporul Israel – un sistem unic care se rostogolește de-a lungul istoriei, iar esențialul este supravegherea continuă a Domnului asupra copiii săi, chiar și când ei îl supără și atitudinea Lui față de ei ca „fii mei [ai] Dumnezeului viu” chiar și când El își acoperă fața. Această legătură specială dă posibilitatea de a trece peste etapa pedepsei prin reînnoirea încrederii între noi și Părintele nostru din ceruri.